

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **My Energy s.r.o.**, IČ 02752158
sídlem Havlíčkova 4, 537 01 Chrudim
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KrÚ 15153/2018/ODSH/13, ze dne 20. 2. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), jímž byla žalobci uložena pokuta 2 500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Jednalo se o správní delikt (nikoli přestupek), neboť k vytýkanému jednání došlo před účinností novely zákonné úpravy, tj. před 1. 7. 2017.
2. Uvedeného deliktu se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky VW, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 21. 4. 2016 v 14:44 hodin nezjištěný řidič řídil na dálnici D11, v 86 km ve směru jízdy na Hradec Králové a překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h stanovenou dopravní značkou mimo obec o 37 km/h. Hlídkou Policie ČR bylo naměřeno 121 km/h (po odečtu odchylky 3 % 117 km/h). Měření probíhalo v automatickém režimu, tedy bez toho, aby byl automobil po změření rychlosti zastaven. Uvedeným jednáním se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. Ve správním řízení podal pouze blanketní odvolání. V žalobě vznesl větší počet typizovaných námitek, které směřovaly jak proti obsahu rozhodnutí orgánu I. stupně, tak proti rozhodnutí odvolacímu. Rovněž je třeba konstatovat, že námitky z podstatné části míří proti přestupku neustanoveného řidiče vozidla a nikoli proti deliktu provozovatele vozidla, za který byla uložena pokuta.
4. Jednotlivé okruhy žalobních námitek lze vymezit takto. Nesrozumitelnost výroku z důvodu označení více porušených ustanovení zákona o silničním provozu, nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti – uvedení § 10 zákona bez označení konkrétního odstavce. Žalobce namítá, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, delikt dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu již neexistuje, nebylo správně uvedeno ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno při uložení sankce, správní orgán nezvážil možnost mimořádného snížení sankce. Nebylo prokázáno umístění dopravní značky 80 km/h, neuvedení přesného důvodu porušení povinností provozovatele vozidla dle § 10 odst. 3 zákona. Namítá nečitelnost registrační značky na fotografii na CD ve spise, rozhodnutí neobsahuje slovně popsanou skutkovou podstatu protiprávního jednání, neoznámení úseku měření rychlosti. Protiústavnost správního postihu znamenající absolutní odpovědnost provozovatele vozidla, nesplnění podmínek projednání deliktu, neboť byl označen řidič vozidla.
5. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal s žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žalobu neshledal důvodnou.

7. Podle § 2 s.ř.s. platí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Ochrana práv též v obecné rovině nerozlučně souvisí s ústavními principy

a může být poskytnuta pouze tam, kde je pro ni místo. Není tomu tak v daném případě žalobce. Soud tak konstatuje, že podaná žaloba je za hranicí toho, kam může sahat ochrana subjektivních práv žalobce. Zde se totiž jedná o práva toliko tvrzená a zdánlivá.

8. Po vyhodnocení obsahu správního spisu, tedy průběhu správního řízení a též průběhu soudního řízení je třeba konstatovat, že jednání žalobce, případně jeho zmocněnců a zástupců od samotného počátku správního řízení, tedy prakticky po naměření překročené rychlosti vozidla, nese znaky ryze účelového postupu, kterým se snaží vyhnout nevyhnutelným a odpovídajícím následkům spojeným s překročením povolené rychlosti pohybu vozidla na pozemní komunikaci. Za rychlou jízdu jsou jako sankce stanoveny pokuty, které mají jistou funkci. Postup žalobce ve svých důsledcích znamená to, že opovrhne pravidly, která jsou stanovena proto, aby pohyb na komunikacích byl bezpečný pro zdraví a život dalších účastníků provozu. Totiž, pokud má být vynucování dodržování pravidel efektivní, musí být stanoven přiměřený trest za jejich porušení. Nelze jezdit tak, jak se některým jednotlivcům zlíbí a následným sankcím se poté vyhýbat – o to více tím, že sjedná tzv. pojištění proti pokutám.

9. Shora uvedený závěr o účelovosti postupu v dané věci soud opírá o skutečnosti nejprve plynoucí ze správního spisu. Po naměření překročení povolené rychlosti, po zahájení přestupkového řízení, žalobce jako provozovatel vozidla až na opakovanou výzvu označil za řidiče nekontaktní osobu s blokováním řidičským oprávněním. Přestupkové řízení tak bylo zastaveno. Ve správním řízení byla věc poté řešena příkazem s pokutou 2 500 Kč uloženou žalobci. Proti příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor, a to v zastoupení společností ODVOZ VOZU s.r.o. Soud ze své úřední činnosti má povědomost o tom, že tato společnost je jedním ze subjektů zastupujících provozovatele či řidiče vozidel, přičemž nabízí tzv. pojištění proti pokutám. (Negativně se k uvedeným postupům pojištění proti pokutám a k jejich účelovým námitkám vymezuje i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č.j. 7 As 293/2018-19.) Ústního jednání ve správním řízení se žalobce ani zástupce neúčastnili, namísto toho se zástupce nemístně dožaduje poskytnutí informací dle informačního zákona (podává stížnosti – zde již s odůvodněním!). Zmocněnec žalobce poté podává blanketní odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt. Rozhodnutí orgánu I. stupně je zrušeno. V řízení jsou doplněny z moci úřední podklady o tom, že se jednalo o automatizované měření rychlosti. Zmocněnec žalobce se poté poprvé vyjadřuje, namítá nesprávnou fotografii, tvrdí, že měl být projednán přestupek a zmiňuje nesprávné měření při nenulovém úhlu. Po vydání druhého rozhodnutí orgánu I. stupně podává zmocněnec opět neodůvodněné odvolání, které ani k výzvě správního orgánu nedoplňuje.

10. Namísto odůvodnění podaného odvolání je žalobce pasivní, jako obvykle v mnoha dalších typických případech. Vyčká vydání odvolacího správního rozhodnutí a následně podává žalobu, přičemž pověřuje advokáta Mgr. Václava Voříška, který je nejen u zdejšího soudu znám svými účelovými a obstrukčními taktikami ve věcech řidičů přestupců. V žalobě uplatňuje širokou paletu typizovaných námitek, které povětšinou již byly

v zásadě jednotně správními soudy odmítnuty či vyřešeny tak, že jim nelze bez naplnění dalších předpokladů vyhovět. Jedná se o námitky, které mohl žalobce bez jakékoli újmy uvádět v odvolání, záměrně tak neučinil. Soud nemá jakoukoli informaci o tom, že žalobci, resp. jeho zmocněnci vyvstala překážka podání řádně odůvodněného odvolání ve správním řízení. Konečně dalším znakem účelově navázaného postupu je to, že soudní poplatek za žalobce hradí Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, jež je též dle znalostí z úřední činnosti soudu spojena se subjekty poskytujícími pojištění proti pokutám.

11. Jak uvedeno shora, žalobce, či přesněji jeho advokát podávající obdobné žaloby opakovaně za velký počet klientů, zneužívá systém soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ve správním řízení byl v dané věci pasivní, podal pouze neodůvodněné blanketní odvolání či odpor a na výzvu k označení řidiče uvedl osobu D. P., nar. ... Tento se však z jednání o přestupku omluvil a dále již byl nekontaktní. Popsaná praxe je soudu z rozhodovací činnosti velmi dobře známa a je rovněž známa z opakované rozhodovací praxe kasačního soudu.

12. V otázce soudního přezkumu se v takových případech ohledně přestupků (taktika zástupce žalobce je obdobná i ve věcech správních deliktů do 30. 6. 2017) vyjadřoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71

a uvedl: *Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*

13. Soud na shora uvedené závěry rozšířeného senátu NSS navazuje a s odkazem na shora popsané účelové a obstrukční taktiky zástupce žalobce a osob spojených, s nimiž žalobce a jeho zástupce spolupracují, uzavírá, že žalobní tvrzení žalobce nepovažuje za relevantní, respektive je vyhodnocuje jako účelové a nevěrohodné.

14. Jak soud shora uvedl, naprostá většina z typizovaných a účelových žalobních námitek, jež zástupce žalobce pro své mandanty používá, již byla vyřešena či odmítnuta správními soudy. Jindy se jedná o námitky zcela mimosměrně vedené, v očividném rozporu se skutečným obsahem listin ve spisu.

15. Jednotlivé žalobní námitky soud vypořádává následovně.

16. *Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek* – námitka není důvodná. Touto námitkou, stejně jako námitkami řešenými v tomto rozsudku v bodech 17, 19, 20, 23 a 25

se právní zástupce žalobce pouze pokouší znejasnit text výroku a rovněž odůvodnění napadených rozhodnutí. Konkrétně k této námitce pak soud uvádí, že z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně lze naopak beze všech pochybností shledat, kdo se dopustil správního deliktu a za jaké protiprávní jednání, resp. v čem toto protiprávní jednání spočívalo. Správně žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že součástí výroku o správním deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 musí být uvedeno i skutkové jednání nezjištěného řidiče, který se vozidlem provozovatele dopustil přestupku. Z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně pak plyne, že žalobce jako provozovatel vozidla se dopustil správního deliktu tím, že nezajistil, aby jeho vozidlem při užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Rovněž je ve výroku rozhodnutí popsáno skutkové jednání nezjištěného řidiče, spočívající v porušení ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Tvzení zástupce žalobce o tom, že „z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považoval žalobce též za řidiče, či nikoliv“ nejsou na místě. Soud má za to, že běžnému příjemci rozhodnutí musí být zcela zřejmé, že žalobce je uznáván vinným ze správního deliktu.

17. *Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)* – námitka není důvodná. Správní orgán podle žalobce pouze konstatoval porušení § 10 zákona o silničním provozu, avšak tento paragraf obsahuje pět odstavců, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti. Dle žalobce je tak výrok z tohoto důvodu nesrozumitelný. Žalobce však záměrně přehlíží fakt, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje i onen odstavec ust. § 10, a to ve formě nikoli odkazu, ale přímé citace. Správní orgán doslova uvedl: „(...) v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (...)“. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 pak stanoví: „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Soud je tedy názoru, že výrok rozhodnutí je zcela srozumitelný. Srozumitelný musí být i pro průměrného příjemce takového rozhodnutí. Absurdní na této námitce je skutečnost, že zde právní zástupce žalobce namítá neuvedení odstavce ve výroku, avšak v názvu námitky, která je řešena v tomto rozsudku pod bodem 23 vyplývá, že „pochopil“, že jde o odstavec 3 daného ustanovení.

18. *Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy* – námitka není důvodná. Z vyjádření policie ve správním řízení (č. l. 92 správního spisu) vyplývá, že k měření bylo užito rychloměru MicroDigiCam, který byl nastaven dle návodu, a to do režimu automatizovaného provozu. Po spuštění radaru probíhalo automatické měření v souvislé řadě, a to všech projíždějících vozidel bez obsluhy. Vzhledem k tomu, že tuto námitku žalobce uplatňoval již ve správním řízení, doplnil správní orgán spisovou dokumentaci o další listinné důkazy (certifikát o schválení typu měřidla, ověřovací list, osvědčení o způsobilosti obsluhy a strana 50 z návodu k obsluze radaru). Shora uvedené tak dle názoru soudu bezpečně vyvrací námitku žalobce, že nebylo postaveno najisto, zda bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Tato námitka je pouhou obvyklou spekulací zástupce žalobce.

19. *Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“* – námitka není důvodná. Zde je možno zcela odkázat na vyjádření žalovaného. V něm žalovaný uvedl, že uvedené ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zaniklo příslušnou novelou, respektive bylo nahrazeno přestupkem provozovatele vozidla. Nejednalo se však o změnu v právní kvalifikaci, vymezení skutku či trestnosti, došlo pouze ke změně názvu. Podle

ust. § 112 odst. 4 zákona o přestupcích se pak zahájena řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. K tomu soud nemá zapotřebí ničeho dodávat.

20. *Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno* - námitka není důvodná. Správní orgán I. stupně se sice dopustil chyby v psaní, když namísto ust. § 125c odst. 5 písm. f) chybně uvedl odstavec 4 citovaného ustanovení. Rovněž tak správní orgán I. stupně nezohlednil provedenou novelizaci a namísto ust. § 125f odst. 4 uvedl odstavec 3 téhož paragrafu. Z výše uvedeného však nelze vyvodit, že by správní orgán rozhodl o sankci nezákonně, a že žalobce není schopen přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu, respektive sankci pokuty ve výši 2 500 Kč. Z výroku napadeného rozhodnutí jako celku je zjevné, na které ustanovení správní orgán odkazoval. Uvedené chyby v psaní nezpůsobují nezákonnost rozhodnutí. Výše sankce a příslušné zákonné rozmezí jsou v odůvodnění rozhodnutí uvedeny správně.

21. *Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení* - námitka není důvodná. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu 2 500 Kč, tedy sankci na samé dolní hranici zákonné sazby. Ve vztahu k tomu, jakým způsobem a jakého deliktu se žalobce dopustil, se jeví uložená sankce správního orgánu I. stupně jako zcela přiměřená. Soud je naopak toho názoru, že u provozovatelů, kteří mají sjednané „pojištění proti pokutám“ je prostor pro uložení daleko přísnější sankce. Stejný názor v obdobných věcech ostatně vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne

15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30. Namítá-li žalobce v bodu 52 žaloby, že správní orgán byl povinen ve výroku rozhodnutí uvést § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky

a o řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), pak tomuto nelze v žádném případě přisvědčit. Správní orgán na s. 5 svého rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, co ho vedlo k uložení sankce ve výši 2 500 Kč. Uvedl, že sankce uložená na samé spodní hranici zákonné sazby by měla mít preventivní charakter. Žalobce soudu předkládá zvláštní úvahu o tom, že zdůraznil-li správní orgán sankcí uloženou na spodní hranici zákonné sazby její preventivní funkci, pak mohl uložit pokutu v částce ještě nižší. Jde o zcela zcestnou úvahu. Jak již bylo řečeno, správní orgán po posouzení deliktu žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil uloženou sankci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal pochybení v tom, že se správní orgán při úvaze o druhu a výměře trestu přiklonil k pokutě ve výši 2 500 Kč. Žádné pochybení v tomto případě neshledává ani soud. Jestliže tedy správní orgán dospěl k tomu, že pokuta ve výši 2 500 Kč je odpovídající spáchanému deliktu, nebylo jeho povinností uvádět ve výroku ustanovení § 44 zákona o přestupcích. Ostatně by to ani nedávalo smysl.

22. *Nebylo prokázáno umístění dopravní značky 80 km/h* - námitka není důvodná. Správní orgán měl podle zástupce žalobce opatřit jiný důkaz k prokázání existence

předmětné dopravní značky omezující rychlost na 80 km/h, neboť údaj o existenci této dopravní značky v oznámení o přestupku je jednostranně zadáný policistou, a tedy nevěrohodný. Na s. 4 fotodokumentace na CD nosiči ve správním spisu je z fotografie více než patrné umístění dopravní značky omezující rychlost na 80 km/h. Nelze proto souhlasit s tvrzením zástupce žalobce, že správní orgán neprokázal zásadní skutkovou okolnost, totiž umístění dopravní značky omezující rychlost. Žalobce se touto námitkou snažil správní orgán a nyní i soud přesvědčit o jakémsi spiknutí policejního orgánu proti němu. Soud zde však nemá být od toho, aby zástupci žalobce vyvracel každou jeho nadnesenou úvahu. Stejně tak tvrzení zástupce žalobce o tom, že vymezení místa spáchání deliktu jako „na dálnici D11 v km 86 ve směru na Hradec Králové“ není dostatečně určité a nelze z něj přezkoumat, kde přesně k protiprávnímu jednání mělo dojít, musí soud odmítnout. Takto shora vymezené místo je dle soudu zcela dostatečné, přičemž záměna je vyloučena.

23. *Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno (pouze odkaz na porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, ale už ne na konkrétní porušenou právní normu)* – námitka není důvodná. Pro tuto námitku platí obdobně to, co již bylo uvedeno výše. Z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce jako provozovatel vozidla se dopustil správního deliktu tím, že nezajistil, aby jeho vozidlem při užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Rovněž je ve výroku rozhodnutí popsáno skutkové jednání nezjištěného řidiče, spočívající v porušení ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Pokud zástupce žalobce v žalobě uvádí, že závěr správního orgánu o „překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou 80 km/h“ uvedené ve výroku rozhodnutí je nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, neboť se z něj nepodává, jaká dopravní značka měla být umístěna, pak taková námitka opět jen ilustruje vcelku zoufalou snahu žalobce zpochybnit téměř cokoli. Na tom nemohou nic změnit ani zástupcem žalobce citované judikáty, které se s nyní projednávaným případem nijak neshodují. Pouze je v nich obecně řečeno uvedena nutnost uvedení konkrétních ustanovení zvláštních předpisů, které byly porušeny. Ve výroku rozhodnutí v nyní projednávaném případě však nic takového neabsentuje.

24. *Nečitelná registrační značka* – námitka není důvodná. Po zhlédnutí CD dokumentace i fotografií vytištěných ve správním spisu nelze podle soudu uzavřít, že by registrační značka vozu byla nečitelná. Účelem fotografií měřených vozidel je jejich základní identifikace, proto postačí, když bude z takové fotografie patrné, o jakou tovární značku a typ vozu se jedná, a jaká je jeho registrační značka. Je přirozené, že při fotografování vozu v takovýchto podmínkách (rychlost jedoucího vozidla, přímé sluneční paprsky odrážející se od vozu) budou fotografie kvalitativně splňovat právě jen uvedený účel. Na rozdíl od žalobce hodnotí soud jako lépe čitelnou registrační značku na fotografii celého vozu. Registrační značka na výřezu fotografie je čitelná o něco hůře právě z důvodu jejího několikerého zvětšení. Na fotografii celého vozu soud hodnotí čitelnost registrační značky jako dostatečnou, neboť na základě kontur a obrysů jednotlivých písmen a číslic je registrační značka vozidla bez větších pochybností seznatelná. K tomu je třeba dodat, že identifikaci vozidla na fotografii lze též doplnit podle snadno rozeznatelné přední masky tovární značky vozidla (VW), kdy tento údaj o registrovaném vozidle je to rovněž evidovaným údajem. Nadto soud dodává, že žalobce neuvedl konkrétní a podložené

tvrzení o tom, že by se dané vozidlo v místě měření nenacházelo, například s odkazem na to, že se pohybovalo zcela jinde.

25. *Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)* – námitka není důvodná. Opět lze odkázat na vypořádání v podstatě shodných žalobních námitek výše. Zástupce žalobce soudu nelogicky předkládá rozsudek KS v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015 -33. Avšak již z „výťahu“ tohoto rozsudku použitého v žalobě je zřejmé, že v tomto případě se jednalo o situaci, kdy správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval porušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, avšak čím konkrétně bylo toto ustanovení porušeno (nerespektování dopravní značky), uvedl až do odůvodnění. V nyní projednávaném případě však správní orgán přímo ve výroku rozhodnutí uvedl odkaz na již zmíněné ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

26. *Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou* – námitka není důvodná. Jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě a rovněž jak vyplývá ze správního spisu, v projednávaném případě se nejednalo o úsekové měření. Měření prováděla Policie ČR pomocí automatického technického prostředku bez obsluhy. Irelevantní je také zmínka žalobce o absenci dopravní značky či informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografovány při vjezdu a odjezdu z obce. Místo měření však neprobíhalo v obci, jak je jistě zástupci žalobce známo.

27. *Protiústavnost* – námitka není důvodná. K ústavnosti zákonné úpravy se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Stalo se tak například v rozsudku čj. 6 As 73/2016-40, ze dne 16. 6. 2016, jehož právní věta zní: „*Ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování.*“ Obdobně Nejvyšší správní soud k ústavnosti uzavřel v rozsudku čj. 3 As 7/2014–21, ze dne 11. 12. 2014, v němž je vysloven tento závěr: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky,*

které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“ Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, resp. též nálezem ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), totiž odmítl, resp. zamítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.

28. *Nesplnění podmínek k projednání deliktu* - námitka není důvodná. Soud se zde ztotožňuje s postupem žalovaného, který zastavil řízení o přestupku údajného řidiče. Projednání správního deliktu a zastavení řízení o přestupku pro osobu nekontaktního řidiče odpovídá postupu judikovanému v rozsudku NSS ze dne 16. 11. 2014 č.j. 1 As 131/2014-45.

29. Ani jedna z žalobních námitek tak není důvodná.

30. Soud uzavírá, že žalobce zůstal především v rovině mnohdy nepřiléhavých účelových zpochybnění, které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o prokázaném protizákonném jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady ve správním řízení. Jak už bylo však uvedeno výše, takový způsob práce je typický pro zástupce žalobce, který je již notoricky známý svým spojením s tzv. společnostmi proti pokutám (např. Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo), za nimiž stojí osoba P. K. Z veřejně dostupných zdrojů pak vyplývá, že tento „podnikatel“ stojí i za projektem pojištění v souvislosti s elektronickou evidencí tržeb, příhodně pojmenovanou jako antieet.cz (tyto internetové stránky provozuje Spolek provozovatelů služeb v gastronomii a hotelnictví, jehož statutárním orgánem je P. K.). Prezencí svého „podnikání“ u potenciálních klientů pak vzbuzují dojem, že díky sjednání tohoto „pojištění“ nemusí dodržovat dopravní předpisy a mohou jezdit, jak se jim zlíbí, neboť spáchané přestupky za ně vyřeší tato „pojišťovna“.

31. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby jako v mnoha dalších žalobách podaných nejen u zdejšího soudu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

32. De lege ferenda soud uvádí, že chování řidičů a jednání provozovatelů jako je žalobce by mělo být sankcionováno mnohem vyššími pokutami, které by se odvíjely od skutečné výše majetku provozovatele vozidla či řidiče. Rovněž tak by mělo být postupováno u stanovení nákladů správního řízení. Jinak je zřejmé, že ukládání pokut v řádech tisícikorun se mívá jakýmkoli účinkem a svádí k uzavírání smluvních vztahů za vcelku nízkou úplatu, které mají za cíl vyhnout se následkům za nedodržování pravidel provozu. Bezpečnost silničního provozu tak přístupem žalobce, dalších společných klientů jeho zástupce a především činností advokáta (zástupce) dostává na frak.

33. K tomu, že různé postupy zástupce žalobce mohou být nepochybně kvalifikovány jako zneužívání práva, srovnej např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-

39, ve kterém kasační soud odkázal na další rozhodnutí obsahující závěry o zneužívání práva. Postup, jež bude vyhodnocen jako zneužití práva, nemůže zasluhovat soudní ochrany. Ke zneužití práva v obdobných věcech se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně.

34. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Je však otázkou na případné budoucí a pečlivé zvážení, zda činnost a energie žalovaného (i orgánu I. stupně) vynaložená k vyvracení obstrukčních kroků žalobce a jeho zmocněnců je tou tak zvanou „běžnou úřední“ činností. Pokud by žalobcům v obdobných věcech byla ukládána povinnost hradit vynaložené zvláštní náklady, je možné, že to mohlo přispět k vyšší rozumnosti jejich chování.

36. K povinnostem advokáta, jehož jednání soud v negativním světle v odůvodnění shora zmiňuje, a k jistému požadavku slušnosti jeho jednání viz blíže nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18, bod 42.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 3. února 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.

předseda senátu